

عنوان مقاله:

روش شناسی تاریخ نگاری علامه عسگری (ره)

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

مرتضی میرکو - کارشناس ارشد تاریخ تشیع از دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

با توجه به ضعف نگاهی که در طول قرون متمادی به تاریخ وجود داشته است تاریخ پژوهان در حوزه مطالعات تاریخی دچار فقر منبع به شکل جدی هستند، زیرا در قرون اولیه برای منابع و آثار تاریخی، اهمیت چندانی قائل نبودند. در آن دوران، نهایت کارکرد تاریخ، در اثبات مباحث کلامی و قصه گویی منحصر بود. نتیجه این رویکرد به تاریخ، موجب شد که در قرون اولیه، کسی به دنبال تحلیل وقایع تاریخی نباشد. آثار و منابع تاریخی نیز به دلیل همین کم توجهی، مورد استنساخ قرار نگرفت و عموماً از بین رفتند. در این میان، برخی از تاریخ نویسان با استفاده از این خلا توانستند اخبار جعلی بیش از حدی را وارد نصوص تاریخی نمایند و به گونه ای وقایع تاریخی را جعل نمایند که کمتر کسی به دروغ بودن آن واقع شک نماید. از سوی دیگر اختلافات کلامی مذاهب مختلف اسلام، باعث شده تا به تاریخ، عموماً نگاهی ابرزاری شود. بدین معنا که هر گروه از دریچه نگاه خویش به این مساله نگاه کند و با این فیلتر کارکرد آن را تقلیل نماید. در این میان علامه عسگری توانسته است با استفاده از رویکردی جدید، طوری که اخبار مورخین را پالایش نماید که اولاً دست تاریخ نویسان و افسانه پردازان را رو نماید و همچنین عموم افکار با هر نوع نگاهی بتوانند تاریخ را به عنوان یک حرف مشترک بپذیرند.

کلمات کلیدی:

علامه عسگری، تاریخ، جرح و تعدیل، گفتمان سازی تاریخ، جریان شناسی، سیف بن عمر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1787257>

